

Arrest

nr. 186 962 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoeker aangeeft dat de Macedonische overheden niet aarzelen om tijdens de aanhoudingen wapens en gewelddaden te gebruiken en hiertoe verwijst naar een rapport van Amnesty International en de informatie vervat in het administratief dossier, dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker hier nooit het slachtoffer van is geworden. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, heeft verzoeker een blanco strafblad voorgelegd en verklaarde hij meermaals dat hij er alles aan deed om aanvaringen met de autoriteiten te vermijden. In zoverre verzoeker met de in het verzoekschrift opgeworpen argumentering dat hij "als Albanees eveneens door deze vuurschoten gemikt werd en het slachtoffer is geweest van dit buitensporig gebruik van geweld", doelt op de onlusten in mei 2015, dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij hierbij gericht gevisieerd werd, doch zich evenwel dicht bij de gevarezone bevond. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na afloop van de onlusten problemen ondervond ten gevolge van zijn aanwezigheid nabij de gevarezone.

Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift voorts tot een selectieve lezing van de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Zo verzoeker onder verwijzing van het rapport van Amnesty International de gebreken van Macedonië aanstipt, en meer specifiek die binnen de politie en het rechtssysteem, merkt de Raad op dat te dezen niet betwist wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Macedonische overheid stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en wordt er vooruitgang gemaakt op het vlak van de hervorming en de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie.

Waar verzoeker stelt dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier betreffende de ombudsman van 2013-2014 dateert en niet geactualiseerd is, merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de desbetreffende informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij nog een aanvullende nota wenst in te dienen waaruit blijkt dat zij als Albanese Macedoniër in Macedonië belaagd wordt en geenszins kan rekenen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota naar artikels die zouden moeten aantonen dat zij als Albanese Macedoniër in Macedonië belaagd en gediscrimineerd wordt. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Uit deze artikels zou, volgens verzoekende partij, ook moeten blijken dat zij geenszins zou kunnen rekenen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. De Raad merkt op dat verzoekende partij haar huidige stelling dat zij geenszins zou kunnen rekenen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten, in welk verband zij dus verwijst naar deze artikels, niet berust op concrete en persoonlijke ervaringen vermits verzoekende partij stelde dat zij nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten.

Verzoekende partij werpt met deze artikels ook geen ander licht op wat reeds in de beschikking werd gesteld omtrent de beschermingsmogelijkheden: *“Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift voorts tot een selectieve lezing van de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Zo verzoeker onder verwijzing van het rapport van Amnesty International de gebreken van Macedonië aanstipt, en meer specifiek die binnen de politie en het rechtssysteem, merkt de Raad op dat te dezen niet betwist wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven*

dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Macedonische overheid stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en wordt er vooruitgang gemaakt op het vlak van de hervorming en de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie.” De informatie die verzoekende partij thans voorlegt weerlegt en ontkracht de informatie van de commissaris-generaal niet, noch toont zij daarmee aan dat de commissaris-generaal een verkeerde conclusie heeft getrokken uit de door hem gebruikte informatie.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS